

110731 Sjätte söndagen efter trefaldighet. Annelie Inghamn Pettersson

Efterföljelse.

Veckan som gått har varit turbulent. Vi har alla följt händelserna från Oslo och på Utöya genom tidningar och tv. Inte kunde vi tro att något sådant kunde hända. En mardröm, sånt händer bara på film eller ens det. I det här fallet får vi säga att verkligheten har överträffat filmen.

Veckan har präglats av djup sorg och medkänsla med de drabbade och deras familjer och vi har delat sorgen med dem. Samtidigt väcker händelserna frågor och de är många.

Hur kunde en ensam man ta livet av så många människor? Vad är det som driver en människa att handla med en sådan kylighet och brist på empati? Vi har svårt att förstå, och vi undrar hur detta är möjligt?

Lika viktigt att nämna i detta sammanhang är att vi också samtidigt har fått se starka prov på en oerhörd motkraft. Med stor tydlighet och skärpa från normmännen själva. Bland annat genom Jens Stoltenbergs tal och många, många andra, så har man valt att fokusera på kärleken. I stället för att välja hatets väg har man vädat till kärleken.

Människor säger om och om igen: Vi får inte själva bli offer för ondskan.

Jag har i sommar läst en bok av författarinnan Anita Goldman som heter Ljusbärarna, människor som väljer glädje. I den här boken resonerar författaren kring varför godheten som begrepp i dag är satt på undantag, medan vi ägnar så mycket tid och kraft åt ondskan. Hon säger att vi ofta är snara med att avfärda godhetens berättelser som undantag eller moraliserande verklighetsflykt och att vi verkar ha lättare för att romantisera ondskan.

Boken handlar om tre personer som alla under mycket svåra omständigheter låter det goda vinna över ondskan och får en insikt i att livet inte bara är det som drabbar oss utifrån

Den första ljusbäraren i boken är fransmannen Jaques Lusseyran, som genom ett olyckligt fall slår sig så illa att han mister synen och blir blind vid 8 års ålder. Men denna förlust den förlorade synen öppnar i stället för det inre ljus som redan finns inom honom.

Och den här erfarenheten av inre ljus hjälper honom också senare i livet. Under 2:a världskriget blir han en respekterad ledare inom en fransk motståndsrörelse mot nazismen. Han tillfångatas och hamnar nästan två år i ett koncentrationsläger i Buchenwald i Tyskland. Men detta ljus bär honom igenom svårigheterna.

Den andra personen som Anita Goldman nämner handlar om en kvinna som mistar sin mor och två bröder under folkmorden i Rwanda. Hon själv klarar sig och man får följa hennes inre liv och sinnestämning om hur hon trots dessa fruktansvärda umbäranden och sin starka tro på kärleken ur djupet av sitt hjärta förlåter dem som har mördat hennes familj.

Den tredje personen som det berättas om i denna bok är en kvinna Dorothy Day som bestämmer sig för att göra kärleken till livets grundsten, och helt enkelt vidhåller att leva efter detta. Hon gör det inte i ett liv i

avskildhet eller världsfrånvändhet, utan lever i allra högsta grad ett utåtriktat händelserikt och socialt liv i godhetens tjänst.

Det som alla de här tre personerna har gemensamt är att trots stora svårigheter och umbäranden i livet så hyser de en orubblig tro på kärleken och på ljuset som blir deras drivkraft.

Varför berättar jag då om detta? Jo därför att söndagens evangelietext handlar om efterföljelse.

Vi får möta flera lärjungar som följer Jesus - och vi får lyssna till olika situationer, där Jesus i mötet med dem beskriver vad efterföljelsen innebär.

De första lärjungarna hör vi bara talas om. De har fått i uppdrag att gå före till en samarisk by och bereda vägen för Jesus. Vi får inte veta deras namn men de misslyckas med sitt uppdrag.

Det händer ofta för Jesu lärjungar. Men de fick lämna sitt misslyckande till Jesus. Han förebrådde dem inte. Förmodligen gick de vidare till en annan by där det fick försöka igen.

Sedan har vi Jakob och Johannes. De känner en stor besvikelse över att Jesus inte tas emot i den samariska byn. De tar illa vid sig å Jesu vägnar och önskar att Gud ska låta eld falla ner från himlen för att förgöra de ogudaktiga. De reagerar primitivt och naivt. Men så kan många av Jesu lärjungar reagera. Men Jesus tillrättavisar dem.

Så får vi möta lärjungen som entusiastiskt säger: ”Herre jag vill följa dig vart du går”. Jesus besvarar honom genom att tala om sin egen utsatthet. Han ger honom ingen förskönande bild av vad vandrigen innebär. Utan säger som det är. Han vill att lärjungen ska förstå att efterföljelsen också kan innebära en väg till kors och lidande.

Så har vi den sista lärjungen som ställer villkor. Han vill först begrava sin gamle far och ta avsked av sin familj. Det kan vi alla tycka är rimliga skäl. Men Jesus märker också något annat. Han märker att mannen tvekar. Han är ännu inte beredd att ta steget att följa honom fullt ut. Det här är exempel på hur olika Jesu lärjungar är. Men han vill ha dem alla med sig.

Texten sammanfattar på sitt sätt vad det innebär att leva som kristen. Idealet är högt ställt. Det handlar om lydnad, om kamp, om omvärdering, att överlåta sig helhjärtat. Att leva i Kristi efterföljelse är att efterlikna Kristus.

I den tidiga kristna kyrkan kallade man de kristna för ljusbärare. De bringade genom sina vittnesbörd ljuset till dem som inget hade. Det de hade upplevt och fått berättat för sig gav de vidare till sin medmänniska.

Under veckan som gått har jag själv fått möta människor som inför frågan var Gud befann sig när det svåra hände i Norge, med styrka hävdade att det är fel att ställa Gud till svars när människor begår onda gärningar. Det är fel att använda religionen som täckmantel för att begå brott. Alla människor har en fri vilja, ett val att ta ställning för det goda. Vi har fått lära från 10 Guds bud att: ”Du ska inte dräpa, och att du ska älska din nästa som dig själv.”

Vi har också som kristna fått lära oss av Jesus själv att inte döma och att förlåta.

Efter en sådan här händelse är det för de flesta av oss svårt att förlåta.

Visst har vi hört människor som likt Jakob och Johannes vill kalla ned Guds vrede över den ogudaktiges handling. Men vi som lever i efterföljelse vet att det är inte vår sak att döma. Vi kan döma handlingen som begåtts, domen över förövaren får vi överlåta åt rättsväsendet och Gud.

Veckan som gick har varit omvälvande och lidandet hos alla de drabbade som överlevt och alla anhöriga som mistat någon är oändligt. Sorgen och saknaden kommer de att få leva med under lång tid. Det finns inte ord nog som räcker till för att beskriva hur svårt det måste vara.

Men trots det kan jag inte sluta att förundras och glädjas över alla dessa människor som trots det onda de gått igenom fortsätter att peka på ljuset och kärleken.

Jag är otroligt tacksam över att jag har fått se det – att trots vår maktlöshet inför ondskan så vägrar människor att välja hatets väg.

Det visar på att det trots allt mörker vi möter i vår värld så vill godheten segra.

Som kristna har vi ett ansvar att dela med oss av det som efterföljelsen innebär och betyder för oss. För generationer som kommer efter oss och alla andra som söker, har vi ett ansvar att dela med oss vad det innebär att leva i relation till Gud. Det innebär inte att våra liv kommer att bli lättare, eller att vi slipper drabbas av lidande och svårigheter.

Men vi har fått ett löfte om att han är med oss, ljuset och kärleken själv. Och om vi låter honom bli synlig i våra handlingar och i vårt möte med vår medmänniska visar det på trovärdighet för den som inte känner honom. Och gör oss till sanna efterföljare, Ljusets bärare. I Jesu namn. Amen